

Η έκρηξη στα ΜΜΕ που συντελέσθηκε στον ελληνικό χώρο τα τελευταία χρόνια δημιούργησε πρωτόγνωρες για την Ελληνική κοινωνία καταστάσεις. Συγκεκριμένα, τηλεόραση και ραδιόφωνο στη διάρκεια των τελευταίων τριών δεκαετιών μετά την «απελευθέρωσή» τους, επέφεραν σημαντικές αλλαγές στον κοινωνικό ιστό της Ελλάδος και καθώς συνεχίζουν τις εκπομπές τους «ανεξέλεγκτα» (δεν υποτιμώ, ούτε όμως θεωρώ καθοριστικού ρόλου τις παρεμβάσεις του γνωστού μας ΕΣΡ) συνεχίζουν να απειλούν ακόμη και με αλλοιώσεις το ψυχο-κοινωνικό μας σύστημα.

Όσοι με παρακολουθούν γνωρίζουν ότι από το σημαδιακό για τον θεσμό της Οικονομίας αλλά και άλλους θεσμούς της πατρίδας μας καλοκαίρι του 2010, (μετά την άφιξη της τρόικα) πήρα την απόφαση και σταμάτησα να συμμετέχω σε τηλεοπτικές εκπομπές. Κάποιοι ελάχιστοι τόλμησαν να με χαρακτηρίσουν «λιποτάκτη» σε αυτές τις τόσο τραγικά οδυνηρές για την πατρίδα και εμάς τους Έλληνες, τις Ελληνίδες, τα παιδιά και τα εγγόνια μας εποχές. Τον χαρακτηρισμό τον επιστρέφω σε αυτούς τους ελάχιστους αριθμητικά συμπατριώτες μου δηλώνοντας ότι η απόφασή μου δεν είχε ως κίνητρο την «κατάθεση της ασπίδας» αλλά την επιθυμία μου να σταματήσω να «δανείζω» σε ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές και προγράμματα το έστω ΕΛΑΧΙΣΤΟ ΚΥΡΟΣ που πέτυχα να έχω μέσα στην κοινωνία στην οποία ζούμε.

Όταν προσπαθείς να καυτηριάσεις αυτά που βλέπεις, να ειδοποιήσεις για αυτά που έρχονται και να εκφέρεις τη γνώμη σου αλλά ΔΕΝ σου το επιτρέπουν τα ΜΜΕ τότε ή αποδέχεσαι να «γίνεις γλάστρα» αποβλέποντας στην «είσπραξη» ραδιοτηλεοπτικής «αναγνωρισιμότητας» ως αντιστάθμισμα στο δικαίωμα και την υποχρέωσή σου να πεις αυτά που πρέπει να πεις ή απλά...ΣΤΑΜΑΤΑΣ να συμμετέχεις!

Η ΑΠΟΧΗ είναι ο δικός μου τρόπος έκφρασης θυμού για το σημαντικότερο (σε ότι αφορά τον επηρεασμό της κοινής γνώμης φορέα) που λέγεται TV και την άρνησή των δρώντων σε αυτόν πρωταγωνιστών και κομπάρσων να ενημερώσουν σωστά την ελληνική κοινή γνώμη για το «τι πάθαμε και τι μας περιμένει».

Φυσικά έγγραφα πριν από το καλοκαίρι του 2010, αλλά ιδιαίτερα μετά από την άφιξη της τρόικα, η αρθρογραφία μου στα ελληνικά blogs πύκνωσε ακόμη περισσότερο...

Καταθέτοντας σήμερα την μαρτυρία μου μέσα από τα αγαπημένα μου blogs στο εκλεκτό αυτό ακροατήριο της αποκαλούμενης ελληνικής «μπλογκόσφαιρας» στοχεύω να επιτύχω δύο στόχους :-

πρώτον, στο να δημοσιοποιήσω, για μια ακόμη φορά, τους κινδύνους που ελλοχεύουν στην εκρηκτική πλέον κατάσταση των ραδιοτηλεοπτικών μας πραγμάτων και,

δεύτερον, στο να εγείρω συγκεκριμένα ερωτηματικά που χρειάζεται να απαντηθούν άμεσα και υπεύθυνα χωρίς να ληφθεί υπόψη το τραγικό πλέον για την ελληνική κοινωνία στοιχείο του «πολιτικού κόστους» (ρόλο τον οποίο ΕΠΡΕΠΕ και ΠΡΕΠΕΙ να ασκεί το ΕΣΡ!)

(1) Ελάχιστα και σχεδόν άχρηστα είναι τα στοιχεία που υπάρχουν αναφορικά

με τις ανάγκες των ραδιοτηλεθεατών και τις αυθεντικές, πραγματικές

τους προτιμήσεις. Οι μετρήσεις που παρέχονται στη δημοσιότητα και

γίνονται από "εμπορικές εταιρείες" έχουν δημιουργήσεις στο παρελθόν

και συνεχίζουν να δημιουργούν εύλογα ερωτήματα όχι μόνο για την

επιστημονικά ελεγχόμενη και τεκμηριωμένη αξιοπιστία τους αλλά και για

την χρησιμότητά τους.

Οι μετρήσεις κατά κανόνα μας λένε ΠΟΣΟΙ τηλεθεατές ή ακροατές του

ραδιοφώνου παρακολουθούν ένα συγκεκριμένο κανάλι ή ένα πρόγραμμα.

ΔΕΝ μας λένε, όμως, ποιες είναι οι αντιδράσεις τους;

Τους άρεσε; Τους συγκίνησε; Τους επιμόρφωσε; Η, απλά και μόνο,

ελλείπει άλλων ανταγωνιστικών ερεθισμάτων και με την «εχθρότητα»

που καλλιεργήθηκε συστηματικά ενάντια σε γραπτά κείμενα τους

καθήλωσε στην τραγική επιλογή του...ζάπινγκ;

(2) Σε ποιο μέτρο και σε ποιο βαθμό τα δραματικά και δραματοποιημένα

ρεπορτάζ έχουν διαστρεβλώσει την αντίληψη της πραγματικότητας για το

μέσο τηλεθεατή, για τον Έλληνα, την Ελληνίδα και τα παιδιά μας;

(3) Σε ποιο μέτρο και σε ποιο βαθμό οι ατέλειωτες αναφορές στη βία (σε

θέματα ειδησεογραφικά αλλά και ως περιεχόμενο εκπομπών και σήριαλς)

έχει συμβάλλει στην αύξηση των κρουσμάτων βίας και τον παθητικό και

αναμφίβολα παθολογικό εθισμό μας στη βία;

(4) Σε ποιο μέτρο και σε ποιο βαθμό έχει, κυρίως η τηλεόραση, συμβάλλει

στην αύξηση του πανσεξουαλισμού και της μεταλλαγής του ερωτισμού σε

μορφές φτηνής σεξουαλικότητας και τη δημιουργία της κοινωνικής ψυχο-

λογίας των ανθρωπίνων σχέσεων της....μιας χρήσης;

(5) Σε ποιο μέτρο τα MME έχουν δημιουργήσει τις αρρωστημένες μορφές

αντίδρασης στον πολύ χρήσιμο και απαραίτητο «ΕΘΝΟΚΕΝΤΡΙΣΜΟ» για

τη συνέχιση της επιβίωσή μας ως Λαού και ως Έθνους, μέσα στο

αλαλούμ της γνωστής παγκοσμιοποίησης;

(6) Με ποια λογική και στοχεύοντας στην επιτυχία «τίνος ζητούμενου» τα

MME (και ιδιαίτερα η Τηλεόραση) καλλιέργησαν τον μύθο ότι οι Έλληνες,

λαός «προσφύγων» και «ξενιτεμένων» είμαστε «ρατσιστές» και

«ξενόφοβοι».

(7) Ποιανού και ποια οικονομικά συμφέροντα εξυπηρέτησαν Τηλεόραση και

Ραδιόφωνο (και έντυπα MME) δημιουργώντας με «life style» εκπομπές

την πονηρά «επιπόλαιο» ψευδαίσθηση της «ευημερίας» μας που

στηρίχθηκε σε δανεικά λεφτά και τώρα εξοφλούμε με Εθνική ταπείνωση

και ξεπούλημα της Εθνικής μας περιουσίας;

(8) Πώς και γιατί επιτράπηκε αυτή η ΑΘΡΟΑ και ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΗ εισροή στον

τεράστιο αριθμό κυρίως ΜΩΑΜΕΘΑΝΩΝ μεταναστών & λαθρομεταναστών

στην Ελλάδα και μάλιστα σε εποχές που στη Λεκάνη της Μεσογείου όπως

όλοι μας διαπιστώνουμε συντελούνται για το Ισλάμ και τη Χριστιανοσύνη

κοσμογονικές αλλαγές που στη βιτρίνα εκθέτουν πολιτικές ιδεολογίες

ενώ κυριαρχεί ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός;

(9) Για σκεφθείτε ποια είναι τα πρόσωπα που κυριαρχούν στις μικρές, αλλά

καθοριστικής σημασίας για την «πλύση εγκεφάλου» ελληνικές οθόνες

και ραδιοφωνικά μικρόφωνα από τα χαράματα μέχρι τις μικρές

μεταμεσονύκτιες ώρες;

(10) Αναμφίβολα, όπως επιβεβαιώθηκε και σε πολλές από τις συναντήσεις

των G8 και G20, δηλαδή των ισχυροτέρων και πλουσιότερων χωρών της

γης. «η πληροφορία είναι γνώση και η γνώση είναι δύναμη!»

Αυτή τη δύναμη τόσο σε Διεθνές επίπεδο αλλά και στην Πατρίδα μας απαιτείται να κατέχει ένας ΡαδιοΤηλεοπτικός Φορέας Ελέγχου που δεν θα αποτελεί Κυβερνητική Υπηρεσία λογοκρισίας αλλά ούτε ΥΠΗΡΕΤΗ των Κυβερνήσεων που θα προσπαθήσουν να τον ελέγξουν.

Του Καθηγητή Γιώργου Πιπερόπουλου